

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single payment note.

The names of Subscribers will be published and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half per line, reckoning the type at Brevier size on seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

POINT PEDRO—Rev. E. J. ROBINSON.

CATTAVELLY—Mr. J. WHITE.

TRINCOMALEE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

TRANQUEBAR—Mr. JEDDIDIAH ADAMS.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. P. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

ISLE OF FRANCE—Mr. GEORGE COR.

நாற்சமைய கோளரி.

எம் காண்டல்.—யம் பிரிவு.

இந்தத்திரிபுத்திகளைக் குறித்துச் சொல்லிய குணங்களையும் ஆராய்ந்து பார்க்கப்போமாக. அப்படி ஆராய்ந்து பார்க்கும்படித்தல், இவையையும் மாறுபாடும்புது முன்னவையகங்கள் காணப்படுமேயன்றி வேறல்ல. அத்திரிபுத்திகள் மிகவும் அறிவினமும் பலவினமும் இவையும் பெருமையும் பொருமையுமுள்ளவர்களே என்ற அநேக இடங்களிலே பார்க்கத் தெரியவரும். அவர்கள் அடிக்கடி ஒருநாளோடொருவர் தர்க்கித்ததாகவும் பிறி அறிக்கிறதும் விடிறுக்கவென்பபொலையும் புதுதற் செய்ததாகவுஞ் சொல்லப்பட்டுபுதுதலமல்லாமல் மிகவும் ஊனமும் ஈனமுமான நடக்கைகளாக நடந்து மேக இச்சைகளிலேவின நிறையப்பட்டுவருகின்றன. பெயர், கோலம், கலவு முதலிய பஞ்சமா பாதகங்களுக்குடன்தாயாவனவர்களாகவுஞ் சொல்லப்பட்டுவருகின்றது. இந்தத் திரிபுத்திகளார் செய்யப்பாடா ஒரு பாதகமுமில்லையே. திரிபுத்திகள் களங்கமும் புதுதலமையகம்களென்பபுதுதற் சர்க்குதலமில்லையென்றும் சாஸ்திரத்தவையெனக் கட்டி நாக மக்களாக்கினார்களென்பதைக் குறித்துச் சொல்லிய பாடலாவன.

அகஸ்தியர் விருத்தம்.

உத்தாரந்தலில் அகஸ்தியர் பிரான்கட்டி. உலகத்தில் பாரதம்போலக் கதையுண்டாக்கி—சர்த்தாவையின்னதென்றோகாணெட்டாமல் கபடநாகமாக வேததேசேந்தி—சத்தாக வழியாக சனங்களைல்லவென்றிவையேவெதற்குப் பெரும்பாப்பாடிப் பத்தாசைக் கொள்வதற்கொப்பெனவுபுங்கட்டிப்பாடினார் சாஸ்திரத்ததைப் பாடினார்.

இனி மார்க்கண்டன் பதிற்று வழித்து வரம்பெற்றிருக்கின்றன. அவன் எந்த ஊரிலே இருக்கிறான் அவன் உயர்த்தி வளர்த்த எப்படி அவன்குப் பிறமேதென்றும், நம்புமைய கண்ணிலே கீழ்வுணர்ச்சிக்ருகின்றன. சொல்லவரும் போய்யாபுத்திக்ருகின்றும், தலையிலே வாயிலே அல்லது நாய் காலைலென்றிவையேவெதற்குப் பெரும்பாப்பாடி அக்களம் பிரமாவலையப் பண்ணைச் சரகவயிற்று உலகத்தில் மனத்தர்கள் பாட்டும் படிக்கவும் அவன் காரண இவத்திரியாபுத்திக்ருகின்றன. அவன் இன்னம் படிக்கின்றன. அவனாராருக்குப் படிப்பித்தவைதானென்றும், அவனாரிடத்திலே இருப்போது படிக்கின்றன. அவன் படிக்கிற ஏட்டுக்குப்போனார் அவனாரோடு டெண்டையா குட்டெண்டையா நிறம்புமையென? அவனாரிடையே எந்த ஊரிலேயிருக்கிறான். இதையும் பொய். தெற்கு இ

ராச்சியமுயர்ந்து வடக்கு இராச்சியம் தாழ்ந்துயிருக்கிறபோது அகஸ்தியர் தேற்கவந்தபோது பூமி சரிசம மாபிந்துதாமென்கிறதிலே அவர் பார்ப்பார். அகஸ்தியர் தானென்று ஊரிலே இருக்கிறபோது அவர் தலையுயர்ந்து கவிந்துபோகாது? இதையும்போகத்தம்முடைய தலையை இழுந்துபோகிறதற்குப்பிரமாவே முத்திய ந்சமரானால் அப்பிரமாவின் தலையை சிலவ் கயக்கின்றதிலே பிரமாவின் தலையே போகிறதற்கு அவனுக்கேழுத்தவைத்தவனார்? பார்ப்பதற்குக் கல்யாணம் பண்ணினபோது அவன் காலங்கைப் பார்த்துப் பிரமன் மோகத்து விந்துக் கேழு விழுக அநேகம் பிரமனாரைத்தலையே சிலனுக்குக்கொடாமகத்தவலையக் கீள்கின்றனென்றும் பிரமன் பிரமன் மகன் ஊர்வசியும் மாறும் கலையுமாகப் புணர்ந்ததற்கு தலையே போகச்சென்றது சிலன் முடிகாண் அன்னையுடையே துத்தப்பறந்துகண்டேனென்று தாமம் புவைக்கொண்ட பணவக்கொன்றும் சொல்லவையுடையிரு வேதவையோச்சென்றும் முன்னவையுடையோச்செல்லுக் குறிகள். இந்தப் புத்தியைப் பிரமாவுக்குக் கொடுத்தவனார்? சிலன் பெண்ணாதிமேலே தலையே போனது பொய். தக்கன் வேழவியழிக்கப்போய் வீரபத்திரன் தலையை வெட்டிப் பெரியவானைத் தலையைய வைத்தானென்றும் காட்டிலே யாவன் புணர்ச்சியைக் கண்டே சிலனுமே பார்ப்பதும் அப்படிப் புணர்ந்ததிலே யாவனப் பின்னவையும் பெற்றிருக்கின்றன. இரண்டு வழியாய் சொல்லும்படியாக இன்னுக்கு அந்தப் புத்தியைக் கொடுத்தவனார்? இலட்சியிதாமையிலே பிறந்தானென்றும் கடலிலே பிறந்தானென்றும், மீண்டுசூய் தாமரைமேலே பிறந்தானென்றும், வளர்ந்தான் வயிற்றிலே பிறந்தானென்றும், ஒரு உப்புக் கடலால் ஏழு கடலென்றும் அதை ஒப்புவிக்கச்சொன்னால் அதையும் விட்டு பித்திரோருகடலென்றது சீரென்றமொருகடலென்றும், முனை பொருகடலென்றும், இரத்தமொருகடலென்றும் இந்தியமொருகடலென்றும், பீயும்ஒருகடலென்றும், முத்திரம் ஒருகடலென்றும் இவ்விதமான ஏழுக்கடலென்றும் மாறுபாடாகச் சொல்லப்படும் பொய். பரலோகம், பூலோகம், நாகமென்கிறதில் பாதாமலோகம் முன்னவையுடையே ஏழு லோகமென்றது சொல்லவதும் பொய். சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரம் பிறந்தலோகத்தையுக் கொழிமுடையோலே சுவாமி நிறுத்திருக்கின்றனென்றும், பூமியைப் பாம்பு தாக்கியிருக்கின்றதென்றும் பாம்புக்குக் கீழே என்னவென்றிருந்ரோயாத. எப்படி இவையே கொளாமற் பிண்டியாய்ச் சமீகிருத்திருக்கின்றனச் சொல்லப்படுகின்றனவதைத் துரித்து தான் உதயதாரகையார் சொல்லிப்பிரபததைக் கவனித்தப்பார்த்தால் வெட்டிலென்க்சமயத் தெரிந்திருக்கின்றனவையேவென்குதமன்றி, சந்திரனுக்கு சூரியனும், பூமியும் ஒரடிப் பாதையிலே நேர்ப்பட்டுமென்கிறதும் காரணமாயிருக்க, அவைகளும் பாம்புவிழ்ந்துகின்றதென்றசொல்லவதும் பொய். அநுசுதலம் பாம்பென்றும், சிலனுக்கு அநுசுதலமென்றும், பிரமாவைக்குநுசுதலமென்றும் பல பல அவதாரமெடுத்தானென்கிறதும் தீர்வையையாட்டென்றது சொல்லவதும் பொய். தெய்வத்துக்குச் சீர்ப்பின்னவையப்போல விவையாடுகின்றனனர். சதிரவேத சத்தாரத்த அநுசுதல, வரதகவினமெய்ச் புலவன் பொய்யென்றபடிபடிவசனமுமன்றி, இருசமயவின்சகம் சமமதப்படலம், நாமம், பாட்டுத்துக்கி, சமம், பாட்டுலெனையிச்சொல்லியிருப்பதைக் கவனித்துக் காட்டுகின்றன. தெற்கு காண மெய்ப் புலவன் வசனமாவது, திரிபுமென்கின்றன பொய். அமிர்தம் கடைத்ததும் பொய். சிலன் தலையிலே பண்ணைச்சமீகத்தம் பொய். எதிர்மையக் கொல்லத்தக்கதாக சோற்றிலே நடுதரைப் போட்டுப் போங்க் அவர்களுடைய சிலனுக்கு தீனார். அவர்களெல்லாவதும் தெந்தார்கள். சத்தியாவனன் சிலனுக்குதராவைக்கொடுத்தது தீருப்பினர். இது காரியத் சத்திமங்கலத்துகணவாய்க்கட்டி நஞ்சு கூடலிலே இருக்கிறது. சிலன் மையைத் தீன்றது இரு பொருளார் பன்றி வேடமெடுத்தப் பீயும் மண்ணுக்கு தீன்றிநடு நிக்ருவைய புராணத்திலே காணாமல் புலவன் சொன்ன கவித்தன.

சேத்திரங்குறையும்புலவரின்செய் செப்புக்கேறன்—சாத்திரங்குறையும் குசுசுப்பபண்ணித்ததாயுக்கும்—சோத்திரங்கொண்டநஞ்சு கண்ணியம் சங்கீதமும்—முத்திரந்தானும் பின் பீயும்மண்ணுண்டமாறுபாடு.

இருசமயவின்சகம் சமமதப்படலத்திற்குக் கேட்டுக்களாக. அதுமே மனையை மாப்பிலே துரித்தாலென்ன? பக்கத்திலே வைத்தாலென்ன? பாம்பின்மேல் படுத்தாலென்ன? அதை ஆபரணமாகத்தரித்தாலென்ன? யாவனையைக் காத்தாலென்ன? அதையுரித்தாலென்ன? விவையையுமென்கின்றன. அதைப் பிடித்தாலென்ன? ஆவிலையிலிருந்தாலென்ன? அதன் கீழ் இருந்தாலென்ன? பூமியைக் காத்தாலென்ன? அதை அழித்தாலென்ன? பிச்சையே தெந்தாலென்ன? பிச்சையிட்டாலென்ன? வேழவியைக் காத்தாலென்ன? அதை அழித்தாலென்ன? கழுத்தமட்டுக் கறுத்தாலென்ன? தீரேகமெல்லாம் கறுத்தாலென்ன? நஞ்சுண்டாலென்ன? உலகண்டாலென்ன? கொன்றையாவதரித்தாலென்ன? தானையாவதரித்தாலென்ன? மாட்டென்றாலென்ன? புள்ளேற்றாலென்ன? இவையெல்லாம் வித்தியுமையாத! சொல்லுங்கள் மனத்தர்கள் இவைகளைல்லாத செய்வார்களா. நிக்ருகையோசத்துப் பார்த்துத் தன்னப்பாருங்கள்.

அகஸ்தியர் விருத்தம்.

தானென்றகச்சென்றும்பிறக்கவென்றும்பிறக்கவென்றும்—வானென்றபுதுசபாண்டவர்களென்றும் வாக்காண் காங்குள் மக்களென்றும்—தேனென்றவையெல்லாம் நெல்வேற்குறும் திரட்டினார் பாவமென்ன சிலதகோடி—எனென்ற காசியில்புராணக்கோடிக்கட்டினாரென்கின்றனவையும்கூறுபுதுதலே.

என்பதில், தெய்வோகந்திரன் வெட்டினது சிலன் கழுத்திலே தழும்பென்றும் காசியாண்டத்திலே பாடி யிருக்கிறது. இதை நஞ்சுட கறுப்பென்றும் பின்ன ணை நடுகண் பாடினார். உன்னே தீன்ற நஞ்சு கொண்டவென்கின்றனவையும்கூறுபுதுதலே. பிறகு ரிஷிமார்க்கிலென்கின்றதற்குயாவன் சபித்திலேசபித்துக்குக் கொண்கிற விழிந்ததென்றும், ஆதம்ரிஷிபென்கைத் திருமனவன் சபத்திலே சிலனுக்கும் பார்ப்பதும் அடிபோடே அதுநுட்புயிற்றென்றும், அமுதக் கண்டகற்போதே விவியும் பிறந்ததென்றும், சிறுத்தவையும்கு பின்னவையையும்கு இன்னென்றும் இப்படி அநேகம் போய்யான கதைக ண்னர், சருக்கமாகவெளிப்படுத்தினோம். மதனா சொக்கன் வயிறு பிழைக்கத்தக்கதாக மண் பிடித்து விற்றதும், வளையிலிறிந்தும், பிட்டுக்கு மண் சமீது பரிமாறப்பட்டதும், பண்ணுதலுப் பிழைக்கட்டுப்போட்டதமென்றும், தெயற்காரமென்கிற்புப் பிழைக்கட்டுப்போட்டதென்றும், தெட்டிப் பண்ண யனுக்கு விருகேத்ததும், திருவெளியாட்டுலென்கின்றதும் பொய். புத்தியினுமாய்ப் பெருமான் கோன்கீ வேலமெடுத்தச் சிலனுக்குக் கந்தைக் காட்டினென்கைச் சிலன் அவன்குப் பெருமனென்றும் இது சொட் இ அவதாரமென்கிறதிலே இதவும் புத்தியினுமையா காரியமாயிருக்கின்றது. சதிரவேத சத்தாரத்த அநுசுதல, கபடனுக்கு வெண்ணையு சடையன் வேரும்கு கொடுத்தானென்ற ஒன்றையென்கிற இடத்திலே வைக்கவேனென்ற சிறுத்திலேயிருக்கின்ற இராமாயணத்தை தயிலே பாடினார். சங்கத்தாருக்குக் கைக் கூலிகொடுத்த அரங்கேற்றென பிறகு சங்கத்தாருப்பற் சொன்னதிலே சங்கத்தாருக்குக் கப்பிரப்பாட்டிட்டு வென்றார். இன்னும்வரும்.

தாரகாதிபுக்கு வந்தனம்.

வையகத்திருவையாடிப் பிறப்பெயர்நனைக்கூட்டி—கையென்கெல்லென்கு தானக் கதிரவனுதாய்காட்டி—மையகத்தையையுருளாய் மயக்கவையுள ர்த்தத்தோற்றிற் செய்யதாரகையையுன்றிந்ருவாடிபோற்றிப்போற்றி.

தோண்டுகளுக்குச் சிறந்த ஈன்னால் கந்தப்புகுந்த சிறுநீர்வையையுமென்கின்றன—எழுத்தாய் நுள்ளன் குசரமெய்யானது மொழிக்கு முதலவையாய் வரும்பொது, ஆ, இ, ஈ, ஏ வென்றையும்குருகட்டெனாத் தீயம் புணர்ந்த குமலி குவால்மேருக்கு மொழிக்கு ஏன் வருகின்றது குத்திரக்கப்பட்டுருக்கின்றது மாறுகவும் எதையுயராமக்கூறு வாரதென்கும் அம்மேயெழுத்து இன என்னுமாய்க்கொண்டு புணர்ந்திருக்கிறீர் எம்மேயு என்ன சில சொற்கள்வரும்கூறுகின்றன என்னுள் கோண்கணைமென்கொ—அல்லலென்கின்றேன் சிறுநீர்விந்துபுலப்பட்டுவென்றும் உன்னிடத்திற்குறையிருக்கின்றன உனதுதான், உன்மையுள்ளனசேன், கண்ணெட்டும், நன்னுறகுட்டும் க வைய முத்தன்

துகாசகம். (அ) சித்திரை மாதம் உகர். தேதி பரகச்சம் பன்னெட்டுக்கு அம். கோபுரம் உதையதாரகைச் சும் ஐந்து வேளுவோ காரியங்களைக்குறித்து அரியம்படி மகவல்லிப்பட்டுகோன் விசாரணை யுக்குள். அவைதான் உம். கேள்வியைப்பதல்வ மறுத்தகைப் பற்றி அச்சுப்படிக்கிறவர்களுமே ஓரம்ப டுக்கு மறுமொழி சொல்லியிருக்கிறார். அதுகாரிய த்தில் அந்த விராவணகாரன் அவைகள் Protestants மாராலேயோ அல்லது மறுபொலேயோ வெ ன்று என்னவென்கொள்வதற்கு என்னத்துக்காக. அ து ஆரலென்பதை அறிவிக்கட்டாது. இங்குக்காரியத் தில் ஒருவருடைய எண்ணம் ஒருவேதமாயிருப்பது ம் கவும் சர்க்கேதும். அதுல் அதின் சரியான தகுதி ன்றுவையை இன்னம் அதிகமாய் நம்புகையப்பல் உம். இக்காரியத்தில் கவனங்கொண்டு விசாரிப்பவ ின் தற்பரியாசத்தால் தன்மனதைத் திருத்தியாக ில்லவோ? ஆறாயுதல்தீனபவண அடையாதிருப் று அரிது.

சுவது. பரிவோளர் பட்டணத்தப்பற்றி அறிவி பில் என்சிலும் அல்லது பட்டண ஆகமங்களின் ம ற்றும் கலோபங்களல்லாததல் அதை இராசாங்குத் தக்காரன விதமாய்க்கும் சன்மார்க்கத்தக்கடுதி அகமாமயென்கிலும் பரிக்கட்டாது அத்தமெல்லித் தாரண உவமணன் கோல்லப்பட்டுருக்கு?

உவது. அந்த உவமணன் அட்டவணத்திற்குத் துல்பரிக்க முடிச்செனக்கட்டத்திலும் அல்லது சா தியிலுள்ள தீமையான குணங்களையும. சுவாபத் தையும. பனக்கத்தையும, மாத்திரகையும துறிக்கு தோ? அல்லவோ?

நவது. பரிக்கத் வேதகாமத்தில் அல்லித் தீமை களைப்பற்றி மிகவும் அதிகமாய்க் துறித்திருக்கமோ கல் பரிவோளர் பட்டணத்தத்தில் சொல்லிய தெ ண்டவணகனும் துற்றங்கனும் உவமணமாய்க் துறித் த தீமையன் கட்டகமென்கிலும் சன்மார்க்கத்தாற் றாகிலும் எவ்விதவிதத்தில் அதிகன் எவ்வளவு யிருந்தாலும் அவர்கள் எவ்வளவுப்பட்டவர்களானு லும் சரி அவர்களுக்கும் உட உடையதாயிரதா?

சுவது. தேசமேவானியருக்கெழுகை உம். நிருபம் உம். அதிகாரத்திலும், யோவானின் கூம். நிருபம் உம். அதிகாரம் யமம். கலோபத்தில் சொல்லியிருக்கிற வைகன் உருத்து Protestantsமர் ரேமண்செச லுக்குச் சொல்லிவதிலும்பரிக்க அவைகள் அந்தித் திருப்பையும் பரிவோளர்பொன்ற சோர்க்கருக்கும் உ வமணமாய் ஒரு விசாலமானசுருத்தையுல் கொடுக் கிறதல்லவோ?

ருவது. தங்கவணக் தீர்வதவர்களுேன்று சொல் லுதிவர்கள் எல்லவருக்கும் தாங்கள் உத்தமர் ன்னனுமேவோ எடுத்துக்கொள்ளும அந்த மகத்து வமானதனும் என்னதின்னேயிருக்கத்தல்லவோ?

சுவது. ஓவான தன்னைவற்ற துற்றங்களைப்பா ராமல் அத்துற்றங்களையும் இடறல்களையும் பிறிற் ற சன்ரு மென்கைய ஆக்கவணத்தாரைத்தீர்க்க அ த்தம் அவத்யசாய்த்திருக்கிறவைப்பற்றி ஐக்காவின் கலிசேவத்தில் யமம். அதிகாரம் கூம் கலோபத்து வங்க யசம். கலோபம்மணைக்கும் யோவானன் அம். அதிகாரம் ஏம். கலோபம்மணைக்கும் சொல்லியிருக் கி பிறானமையா சர்க்கத்தில் அல்லிதருவதைத் த கண்டையாதோ?

ஒருவண்ணத்தை மனத்தி என்னுறுவதோ அல் லது அதை ஏர்த்திக்கொள்வதோ எது அதிக பிர யோசனமென்கிறப்பற்றி முன்சொல்லிய கேள்வி களுக்கு. அந்த விசாரணைகாரன் தீர்மானிக்கக் கூ டியதும்பற்றி அவர்களுமே எது கன்மையின்வளர்த்தி யைத்தந்தித் தக் கலக்கையிருப்பாக்குதென்பதை யும் மேலும் எவ்வாச்செய்யயிருக்கிற அத்தவாரும் ன்பாருவாரியிருக்கிற கன்மைகைய எது லென்படுத் ததென்னையும தீர்மானிக்கவேண்டியது.

தகாசகம். (அ) வை { விசயவணகன் ஒரு கர். மாதம், ய. தேதி. சிநேத்தன்.

உதையதாரகையின் முகாமைப்பிச்சையே, நீங்கள் உதையதாரகையைப் பரிச்சதம்பண்ணு ம் நோக்கம் அறியாமையிலேபடக்கிற இவ்வுயரக ருக்கு கன்மையெயும்நோக்கமாக என்று நம்புத் தியிருப்பது. உங்களுடைய நோக்கம் இதுதவற்று ன்ள் அறிந்ருங்கப்படியிருவோம் பரிக்கட்ட தூ ரகையிலே சித்தி யோக்கித்து விதாரகைக்குச் ச் எழுதிவண்பற்றி நீங்கள் விசனப்பட்டு எழுதின எழுதித்தெயும இவ்வுயரகையிற் யோக்கியவர்க ளை னனப்படுத்தவது பரியம்ல்லவென்றிருக்கிறேன். லுவன் தட்டி ஒவ்விறத்தைக் காண்கிறபொழுதும், உறுவது உறுவது மென்மையில் எரிச்சல்கொள் றவதும் போம்பென்றாலும் மெய்யென்பதற்கு சொ ல்லியவகளைத் தாழ்த்திப்பாடப்பாடப்படுவது இது ஊ வர்களுக்கும் வாடிக்கை. சாப்பிடுகிறதற்குடன்ப டாததுவே மனையகாரனுடைய ஆட்கள் தன்முமி

ன்மென்கைச் சாப்பிடுப்பண்ணுன்கொன்று சொ ன்னர். நான் அவ்விடத்தில் அப்பாடப்பட்ட கா ரியம் ஒன்றும் காணவில்லை. இல்லாதென்றே உண்டென்று சொல்வது ஓராமம்? சகலரும் வர் தவர்கள் மனச்சர்க்கோளமாய் ஒரு வில்லங்கமும் லிவாதபடிக்குச் சாப்பிட்டுத்தந்தியடைந்துபோன வை அறிவேன். மேலும் பலசெக்சு சனங்களுங் கூடியிருக்கிற ஒரு சபையிலே தன்முமின்புணு வது ஒருவராகையாரியம்? அப்பாடப்பட்ட இடத் தில் ஒருவனைத் தன்முமின்புணுன்னிலும் அவனைக் கோட்டுக்குக்கொண்டுபோய் எண்பிக்கக் கூடுமே அப்படியெல்லாமிருக்கத் தன்முமின்புணுன்னித் துற் சாப்பிட்டார்களென்று சொல்லுகிறது பொருத் தல்லவையே. சாப்பிட்டதன் பொருதற்குச் சாப்பி டான். போய்சொல்லுகிலும் ஒருநூதவல்லவா சொல்லவேண்டுமே. அத்தொன்றையுடைய சமீபத் தகாரியங்களை இன்னென்தென்று விழங்கிக்கொள் றும்படிக்கு அந்தச் சபையில் விடாப்பூட்டாகத் தொர்க்கித்தன னாணும் இப்படி யாதொன்றையுங் காணவில்லையே. சாப்பிட்டமென்கிருவன் கேட் துங்கவிலையாகத் தன்முமின்பு பண்ணென்கென்று சொல்லுகிறார்? அப்படியானால் எத்தேசத்திலும் எவ்விட்டிலும் கேளாமலிருக்க ஒருவன் சாப்பிட்டப் போக நான் கண்டதில்லையே. இப்படியாய் இவர் சொன்னதை போய் என்று முடிக்கிறது. மேலும் ஒரு சொல்லுக்கு இடந்தாரங்கள்.—இத்தேசத்திலே நாம விட்டிடுபார்க்கும்பொழுது அறிந்த ஒரு சேய்தியு ன்ரு. இவர்களுக்கிடையே படிப்படியே உயர் தலத்த வர்களுன்றும் படிப்படியே கீழ் தலத்தவர்களென் றும் இருக்கிறது. ஆனால் இவர்களுக்கிடையே ஒரு தலம் மற்றொரு தலத்தைப் போல்து னருக்கில்லா தவ வசையுங் வக்கணமும் சார்க்லிப் பவணயி ரவணியெல்லாம் வாயில் வந்தபடி சொல்லித் தங்க வன மாத்திரம் மேன்மையாடாட்டிக்கொள்ளுவதா டுக்கை. இதை நான் கலருக்குத்தன்று கண்டேன். அ. இவ்வுயிர் யேய்ச் சனங்களே நாமெல்லாரும் து வித்தார். ஆதலாம் ஏவானும் ஆத்தாழ்தகப்ப யென்றிருப்புகள். இதோபரித்திடுக்கத்தக்கதனை ஒரு காரியத்தை அந்த மனையாராக்கும் அவர் ஊ ரிப்பட்டவர்களுக்கும் நான் சொல்லாமல் விட்டே யட்டாது. பணம் கையிலிருந்தால் அதைக்கொண்டு தன்மைசெய்யலாமே. துதமகாரியங்களை நடத் தவோம். அதைவிட்டு நீங்கள் உங்கள் பணங்க ளை விண்ணத்தகவப்பண்ணச் செல்வாக்கிண ன்டியருளேன். மேற்குறித்தகலியானைவிட்டல் ஒ மகாரியங்களைச்செய்த காரியங்களுக்கும் சோ மர்சோடு முதவாகிய பலவிதபொருத்களைக் கொ டுத்து உபகாரம்பண்ணலாம் மல்லாமல் அவர் கை யிலே நாலுபயினைக் கொடுக்கிறீர். இதென்னபுத்தி கேடு? பணமிருந்தா பன்னிக்கட்டவையுங்களேன். உங்கள் பரிசைகளைப் படிப்பியங்கனவே. ஐயோ, செல்வாக்கை அறியாதவர்கள் மைக்கேலே பணமென் னான் இக்காரியங்களைப்பற்றி இப்பொழுது எழுத்தி டுபண்ண உன்மைய வெள்வாரென்குமென்ற அவா லைப்பற்றியே. இப்படிக்க. L. T.

நோசெசவன்மா. வேதாசாலோகபத மெய்ச்செவாசரிச்சியும் பொது யேகோவானின் புத்திரா—மாதவாய் அன்பரித்தவந்தருத்துச் சலிவென்றுளாக்க இன்புறேவாரியரிக்க.

கிறத்தன்ம ராகம் நகத்திரீமாவதி.

வேதனே வின்கேர்த்து நகத்திரை சரிலேகபதம்

யே. பன்னுட்டுருத்தவரிக்கேன.

அ. ப. ப. ஆகுமுடனேவைகனை ஏதனெனும் கா வதன்ல்—ஒது பரிமுணாய் ஆதிமர்சிட்டித்தவைய தி.—வே.

ச. ச. தர்பன பத்தங்கோகேதேரே பெத்திலேககரு பதுதாரம்பவித்திரே விற்பனவிலேகெழுத்துச் சர்பவல் லமைகனத்த தற்பரியமாய்த்திரிந்து பரிசேசெய்டப் பகரித்.—வே.

வேதாசார் வாதிலேகோனேரே பரிசேசயருமார் போதவேமனவானைத்திரே—மோதவேமித் தாத வாய்வுருவாகிய சாத்தியானுடையேயோசனை யே தவறார்ச்சிலை மித்தேவிறுத்திடுக்கவானம்—வே.

அ. ப. மறைமொழிபணவையுதாரா எள்ளும் பட் சம் பெருகவின்மைகோபதயமல்லாமலேயே குதட ருமடப்பரிப்பின்மையேகோபதயம் குதமதடையால் ஐதவிடைய பசாவையுலண்டிலில் விழுகையும் வி ரைவிலுணுகின்வனபசுதமம்—வே.

ஓர் சிறிதமானுக்கன்.

பிரதேச சமாணம்.

இக்கொந்து.—பிரகிட்ட மாதம், உரு. தேதியிற் பி ரசருத் செய்வான உதயதாரகையில் பிதாவையும்

அவனுடைய புத்திரவருங் கொலப்பண்ணுனென ன்று அசுக்கைகொண்டிருந்த நல்ல என்பவனை நீதிக் கோட்டில் விளக்கித் துற்றவாழியாக்கித் துக்கும்படி தீர்மானமாயிற்று.

அபவர்த்து.—அபவர்த்து தேசத்தவர்களுக்கு வக் த பஞ்சம் இன்னும் அவர்களை விட்டு நீங்காதது உம், இக்கிலாக்கிள்ளுள் பரிமோகத்தென்றும் நியாயா லோசனைச் சகசுத்தார் அறிவல் சாதியருக்கு அ ன்ப்புதியுமில் பவுண் கொடுக்கும்படி தீர்மானித்தரு க்குற்றார்கள். மேலும், மேலாமர் துறமாருடைய முப ற்சியிலேயே முப்பதியும் பவுணாவருக்குச் சேர்க் திருக்குது.—சுப்பிரிசேகாபம் என்னுஞ் சபையைச் சேராத ஓர் கோவிலில் கணம்பொருந்திய சோல் ி என்னுமே போதகர் பிரசங்கம்பண்ணத்தென்றமே ன்று விசேசப்படி என்னும் பெரிய போதகர் கோட் று தரந்து, சோவர் என்பவர் கோட்டுச் சிலவுகோடு க்கமாட்டமேவென்றதின் கீமித்தம் மறியலிலிருக்கிற கைப் பற்றி இன்னும் இக்கிலாக்கில் வெகு அரிட் டியாயிருந்தது.

கீதீதாது.—ஆலத்தியா என்பவர்களுக்குச் சாடி னியா என்பவர்களுக்குத் பிரகிட்ட பங்தன் மாதம் இருபத்து நாவாங் தேதி ஓர் வட்டியுத்தம் காலமே பத் துரு மைத் தோடக்க இராமுற்றும் நீகவத்தாநின்ற து.—இப்பொழுது சாடினியர் என்பவர்கள் அவ்வுயி ர்த்தத்திற்கேதேரே நீன்று பொரு ஆற்றும் புறங்காட் டு ஒழுகினர். இராசாவர் தமது புத்திரன் பெரு க்குச் சிங்கசனத்தெக்குக் கொடுத்தவர்கடே அவருட் தய்ப்புற. இன்னும் அத்தகைய நின்ற யுத்தப்பண்ண மற் போரை நிறுத்தச் சொல்லி இப்பொழுது நீச மிக்கப்பட்ட இராசாவருக்கு அறுமதியிருக்கல் அவருட் டன் பண்ணக்கொண்ட உடம்புக்கெயென்னவெ னில்—சாடினியர் யோர்க்சேலவு நார்த்தில்க்கல் இறைசார் கொடுத்தே கோட்டை ஆலத்தியிருக்கத் தையென்க்கவும், சாடினியர் கீழே செவகத்திலிருத் த கிகேரீயர் முதலிய சாத்தியர் தேகனை அலத்தி யர் பக்கத்தைச் சேரவும், சாடினியருடைய போர் க்கப்பல் சகலரும் சமுத்திரத்தை விட்டெடுக்கவுக் கம்பத்தித்த தீர்மானம்பண்ணுங்க் யுத்தம் நிறுத்த யம். தீர்மானமாயிற்று.

சீமை.—இங்கிலிக்காரருக்குச் சீனருக்கும் இச்சே லவு ஈங்கு யுத்ததால் அவர்கள்பண்ணிய பொருத் தவனாபந்து சித்தியைக் க தேதி, கார்த்தனகர்ல் இக்கிலக்காரர் லியபாரம் பண்ணவாடென்றபொருத் தவையாகச் சீனர் அறித்து இக்கிலக்காரரை மறிக் கிறதிலே அவ்விடத்தில் இராக்கினியின் துறபுது இக்கிலாக்கிலிருந்து துத்தித் தட்டவையின்றித் தன்முப் புகு யுத்தற் செய்வதுத்தமமில்லவென்றெண்ணிச் சீனத்திலிருக்கும் இங்கிலேசகாரர் பலப்பயிதங்கள் காந் தனக்கிட உட்படக்கடபென்று கட்டவையிட்டார்.

இதைப்பற்றிச் சீன இராசன் துறபுதுக்கெழிய லியம்.—அன்னெயிருத்த கார்த்தனகர்ல் இங்கிலே காடுக்கடபென்து சனங்கள் ஒருமித்துச் சொல் லதால் கோவானமேந்தார் சனங்கினின் என்னதெ னையும் அனுத்தவையுமற் சீனச் சீன ன்றுருச்செய்து கொள்ளக்கூடாது. அன்னியர் அனுதவர்கன் எ ன்றென்கிறபெருத்தான் கங்கன் கசரிக்கு மதில்கட்டிலி த்தோம். அல்லாமலும் நீங்கள் உட்படச்சம்பலிக் கில் கள்ளாக்கட்டும் இத்ததின்வனமென்றே கோர் னையிடவும் முந்திக்கொள்வார்கள், ஆகையால் எ ங்கள் பொருத்தவணப்படி நடப்பது உத்தமமாக்கா னவில்லை

தாரகையே, சகல அடிக்கெழுத்தும் நாசம்பண்ணு கின்ற நாங்கொல்லியெழியல் வண்ணனுக்குச் சதம் னையிற் சங்கவன அம்மன் கொலியின்றிருவாரமுடித் ததின்றிது மாவலோகத்து ஈட்டுவர் மேளதாரம் அ டுத்தச் கோவிலைக்கறி வருந் வழமை வெகுசா லமாய் அந்தக் கோவிலில் உண்புபட்டிருந்தார். ஆ னுறூத் செவ்வாய்க்கிழமை இராத்திரி கோவிற்தற் றியாப்பண்ண வன் வண்ணுக்கு வழமையெல்லம் மா ண்பொருது ஈட்டுவோர் சேவியத்தகாரணத்தினால் கோ விலில் ஒரு கலம்பகம் நடந்தது. ஒருகணம். இ தற்குமுன் வண்ணனுக்குத் தமவெட்டாட்டு மேளதார னார் சேவத்திருந்தேனார் இம்மூன்று அப்படிச் சே ய்ந்தவர்களின் அவன் குழகமன் ஆகையால் அ வனுக்கு மாவலோகத்துக்கடபென்கில் இதற்கு முன் அப்படிச் செய்தவ்ந்து இப்பொழுது அந்த வழமை யை அழிக்கச் சொல்லி எந்தச் சருத்திற் சொல்லி யிருக்கது. பாதிச் சனங்களாக் கிற்குப் பாதிச் ச னைகளாக் வினக்கார் இதற்கு முன் வண்ணனுக் கு மாவலோகத்துக்குத் தமவமையிற் வணுத்து வந்த திட்டென்ன! வருடத்துக்கு வருடம் நடந்தவந்தவ முறமை இப்பொழுது அந்தக்கோவிற்புசகாரியத்தி காரணமெனென்றென்குத் ஓர் மறு பொறுகோ ண்பொதுதானே. இப்படித், ஓர் கிறிஸ்தவன்.

MORNING STAR.

Jaffna, May. 24th, 1849.

ON THE BENEFICENT DISTRIBUTION OF THE SENSE OF PAIN.—BY G. R. ROWELL.

[Read before the Ashmolean Society of Oxford, 3d May, 1847, and communicated by the Author, to the Edinb. New Phil. Jour., vol. xlii, p. 385.]

Having had, in my youth, an aversion to animal food, from an idea that it was cruel to destroy life for the purpose of obtaining it, I have been led by that feeling, and a few rather extraordinary circumstances which have come under my notice, to pay some attention to the effects produced by injuries to various animals; and investigation has caused such a complete change in my opinions on the use and distribution of the sense of pain, that, so far from considering it an infliction, I now believe it to be one of the most necessary senses we possess; that, like all other senses, it is given to animals in as great a degree as it is necessary and useful to them; that no animals have a greater sense of pain than is necessary for the preservation of the class to which they belong; that those which are designed for food, suffer little when killed, in comparison to what other animals would feel from the same infliction; and that some are totally devoid of the sense of pain.

I do not know that there is any thing new in the opinions I advance; but as I have had more than ordinary opportunities of witnessing the effect of wounds on some classes of animals, I submit this paper, believing that the consideration of the subject is calculated, in the highest degree, to excite feelings of gratitude and admiration of the merciful designs of Providence; and as the discovery of the use of the vapor of ether has recently brought the sense of pain under the consideration of this Society, I hope the paper will be in some degree interesting.

There can be little doubt that the sense of pain is of the first importance to man, to guard and warn him from injury. The skin is very sensitive, the body being thus enveloped in a membrane susceptible of the slightest injury, while the heart, lungs, brain, and other vital internal parts that are thus guarded, are almost insensible; but although the lungs are, in a great degree, insensible of pain during consumption, they are extremely sensible of the impurities of the air, thus guarding against the inhalation of anything injurious. As the hands, and especially the fingers, are very liable to injury, the sense of pain is great in those parts; and I believe there may be more real pain from a gathering in the finger, than from very many of the most fatal complaints. The exterior coating of the eye is extremely sensitive; while the back and interior portions of that organ are almost insensible. The sense of pain in the mouth guards the throat, and in the stomach is a warning against our eating anything that is injurious. Rheumatic pains are bad; but how many more fatal cases would arise from colds, &c., if man was not warned by pain and inconvenience of the bad effects upon his constitution of sudden changes of temperature.

One of the best ways to judge of the value of anything, is to consider how we could do without it; and it will be well to do so in the present case. Thus, if a man had not the sense of pain, he might sit by a fire, and in his absence of mind, put his foot upon it, and soon find himself minus that useful member; he might have lime blown into his eyes, and thus lose his sight if not warned by the pain; in fact, there would be no end to his dangers if not possessed of that useful monitor, which guards him from injury, and is a check to his excesses. There may be pains and sufferings, the use of which it may be difficult to see; but I would rather attribute this to a want of knowledge, than believe that the rule which holds good in so many cases does not hold good in all. In fact, the beneficial use of the sense of pain to man is so evident, and has been pointed out so long since in Paley's Natural Theology, that I should not have said anything upon the point, but that I considered it necessary for the elucidation of my object, as regards its uses and distribution among the lower classes of animals.

Before I enter farther upon the subject, it will be necessary to consider what may be taken as a proof of pain; convulsions are considered by many as a sign of suffering, but I believe it is generally allowed by the medical profession that the opinion is erroneous; the cry of animals cannot always be depended on as indicative of pain, which is proved by the noise a pig will make when taken hold of. It is also necessary to make allowance for the struggling under restraint which is natural to all wild animals. The only criterion to decide the question is to consider what is the effect of mutilations on the health of animals, and how far such injuries interfere with their usual habits and appetites.

I will now state a few cases, to show that injuries, apparently the most dreadful, have but little effect on many of the brute creation.

The first case which forcibly took my attention, was seeing a horse that was feeding by the side of the road

between St. Clement's and Headington hill, have its leg broken by a coach-wheel passing over it just above the fetlock joint; the poor beast showed evident signs of pain at the moment, the bone being dreadfully crushed, and protruding in parts through the skin. A number of persons collected around, but no one liked to dispatch it, and on their standing aside, so that it might get out of the way of things passing, the moment the horse got to the side of the road it began grazing, showing no other sign of pain than holding up the injured leg.

Another case is that of a post-horse, which was going along the road between Boiley and Enslin, about twelve years since, when it came down with such violence that the skin and sinews of both the fore fetlock joints were so cut that on its getting up again the bones came through the skin, and the two feet turned up at the back of the legs, the horse walking upon the ends of the leg bones. The man who was with it would not consent to its being killed till he had informed his master, (who, I believe, was Mr. Masters of Staple Hall Inn, Witney) the horse was therefore put into a field by the road side, and was found the next morning quietly feeding about the field, with the feet and skin forced nearly half way up the leg bones, and where it had been walking about, the holes made in the ground by the leg bones were three or four inches deep.

A similar accident once happened to a coach-horse, the property of the late Mr. Costar of Oxford; it was found, when the coach stopped to change horses, to have dislocated the fetlock joints, and from the worn appearance of the ends of the leg bones, must have run a considerable distance along the road in that state.

I do not lay much stress on this case, as it is not very surprising that a spirited horse, in harness with others, should continue running under such circumstances; but in the former case, there was nothing to excite the horse but its hunger, and if the pain had been equal to what such a dreadful injury would seem to indicate, it would probably, if in ever such a famished state, have gone upon its knees to feed, rather than upon the injured parts.

It is curious to observe the apparent indifference with which some animals will devour parts of their own bodies. I once kept tame dormice, and in shutting the cage door, accidentally caught the tail of one of them, when it squeaked out and left the skin of about two-thirds of its tail sticking to the door. Whether the cry was caused by pain or fear, I cannot decide; but it went about the cage for a few minutes apparently rather uneasy, it then took hold of its tail with its paws and eat all the injured part, and then seemed as well as ever.

Rats will often eat their tails when in confinement, if kept short of food; and the habit of eating their own tails is not uncommon amongst the monkey tribe. I know a person who used to dip the end of his monkey's tail in tobacco water to keep it from being eaten, and some of the monkeys in the London Zoological Garden may at times be seen enjoying themselves in this way; but from whatever cause this propensity may arise, I believe it is never indulged in by the monkeys with prehensile tails; their tails seem to be too useful to be so wantonly disposed of, and I have no doubt are therefore possessed of a much greater share of the sense of pain.

A few years since, the Quarterly Review, in a notice of the Dean of Westminster's work on the bones found in the cave at Kirkdale, stated that an old hyena kept in the Jardin des Plantes at Paris, had its leg broken, when one night it lit off the leg at the broken part, and eat it.

The emasculation of large cattle seems a very barbarous operation, the parts being cut with hot instruments; yet I saw an aged bull after undergoing that operation, walk away very unconcernedly, and then after grazing for about half an hour, he lay down and chewed his cud apparently quite comfortable.

Pigs make a sad outcry when being killed, but I believe it is caused by fear and the uncomfortable way in which they are held, rather than by pain. I once saw a large pig which had been stuck, get away from the men who were holding it, and there was not the least cry after it had got out of their hands, although it was bleeding to death; when smaller pigs are killed by sticking them, and then letting them run about till they drop, there is no cry after they are let go; and if stuck skilfully, without taking hold of them, there is no more noise than a mere grunt or squeak, about the end of a stick; and I have no doubt that a pig may feel more pain from a heavy blow, than from being killed in the usual manner. When it is considered that the nose of a pig is so very useful to the animal from its habit of rutting in the earth, and may therefore be very sensitive, it does seem probable that the opinion is correct, that a pig feels more pain from having a ring put through its nose, than in being killed.

I have stated these cases to shew that the pain felt by brutes is much less than would be felt by man under similar injuries. My object is to shew the probability, that as the sense of pain is not so necessary or useful to brutes, they have it in a less degree.

[To be concluded.]

CANTON.—Advices from Hongkong to 24th April and from Singapore to 4th instant, have been received. The news is negative, but of great importance. —The Chinese have not abided by the terms of their treaty with us, and have not opened Canton to the British as agreed that they would do on the 6th April. Governor Bonham unwilling to use compulsion without direct orders from the Home Government, had issued his notification forbidding British subjects to attempt to enter the city for the present. The official communication of the refusal to perform the stipulations of treaty to the English Government is conveyed in the following from Commissioner Sen to Mr. Bonham.

Copy of a Despatch sent by His Excellency (the Imperial Commissioner) to the English Plenipotentiary.

At 12 noon on the 31st March, I had the honour respectfully to receive the following commands from the Emperor relative to the conference we had concerning the opening of the city, and about which I had despatched a memorial by an extraordinary express.

"Walled cities are erected, with the view of protecting the people, and by protecting the poor, &c only can the country be preserved. And that to which the hearts of the people incline is the will of Heaven.

"Now, since the people of Kwanton are all of one fixed opinion, in being averse to the entrance of foreigners into the city, shall we circulate and post up a luminous proclamation transcribed on yellow paper, constraining them to the opposite course? The Chinese Government cannot thwart the inclinations of its people in order to comply with the wishes of strangers from afar; and foreign governments ought also to pay attention to the feelings of our people, and spare the powers of the merchants.

"You ought still more rigorously to guard against native banditti, and prevent them from availing themselves of the opportunity for creating disturbances and throwing the inhabitants into a state of disorder; and as the foreign merchants who came from a great distance across the vast ocean undoubtedly desire to live in tranquillity and take delight in their occupations, you ought therefore to render them also protection in the same manner. Thus all will for ever act in harmony, and enjoy universal tranquillity.—Respect this."

You will perceive from the foregoing that the language I held during the personal conference I had with you was not based on an obstinate adherence to my own views, but that the Imperial Rescript which I have received from a distance also corresponds with the view of the public.

For this reason I send you a communication, and at the same time take the opportunity of wishing you happiness and tranquillity.

A necessary communication.—Examiner.

REDUCTION IN THE RATES OF THE PENINSULAR COMPANY.—We are delighted to notice that the Peninsular and Oriental Company have just announced another reduction of Twenty per cent. in the rate of passage money between England and India, and *vice versa*, during three months in the year. The charge originally stood at 1,430 Rupees; about two years ago, it was reduced to 1,280 Rupees, and the present notification brings it down to 1,060 Rupees. A reduction of nearly forty per cent. of charge in the course of three years is a novelty in the history of monopolies, and deserves especial commemoration and gratitude. Whether the sum thus sacrificed will be made up by an increase of passengers, cannot be decided at present, but of this we are certain, that it will secure for the Company the kind sympathies of the public, which they were beginning to lose, and which may prove of no small advantage in the future contingencies of their career.—Fr. of India.

OVERLAND COMMUNICATION.—The Bombay Telegraph declares that a plan is under consideration by which the public of the three Presidencies will be enabled to receive and answer letters from England twice a month. Our contemporary appears to have received so detailed a statement of the mode in which the reformation is to be carried out, that we are fain to believe his assertion correct.—ibid.

DEAR MR. EDITOR,

I beg to inform you that it is a long-standing custom that when a person, however influential and respectable, invites persons to attend his marriage, the persons invited will not eat any thing in his house, unless they be intimate friends or relatives; but an instance has occurred in opposition to this long immemorial usage.

The Maniagar of Valligance west lately invited all the headmen and other influential men to a wedding which took place in his house on a grand scale with highest pomp and show. After all the preliminaries of the marriage were gone through, the Maniagar insisted that the friends shall stay and take their dinner. Upon which, most of the people took their dinner, but some went away, saying that they would come tomorrow and take their meal. A person can eat any thing perhaps in another man's house on private occasions, but on public occasions, he will not eat any thing, except to ingratiate himself into favor.

Some of these persons many a time have mocked the Christians when they see them partake of the privileges of the Lord's Supper. But at this time nobody seems to attach so much importance to caste as they did 20 years ago. We may therefore hope the influence of caste will sooner or later lose its power over all the people.

I remain,

A CHRISTIAN.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.